

Art. 64. § 1. Kto, będąc osobą krajową, wbrew obowiązкови określönemu w ustawie nie zgłasza własciwemu organowi swojego mienia znajdujacego się za granicą, podlega karze pieniężnej.

§ 2. Tej samej karze podlega osoba zagraniczna, która wbrew obowiązкови określönemu w ustawie nie zgłasza własciwemu organowi swojego mienia znajdujacego się w kraju.

§ 3. Karze przewidzianej w § 1 podlega, kto nie zgłasza utraty mienia określönego w § 1 lub 2.

Art. 65. § 1. W wypadkach określönych w art. 48 § 1 orzeka się, a w wypadkach określönych w art. 49 można orzec przepadek wartości dewizowych oraz przepadek innych rzeczy wymienionych w art. 16 § 1, jeżeli sprawca działa bez wymaganego zezwolenia dewizowego lub wbrew warunkom tego zezwolenia.

§ 2. W razie popełnienia przestępstwa określönego w art. 48 § 1, można ponadto orzec przepadek rzeczy wymienionych w art. 16 § 2 i 3.

Art. 66. § 1. Ilekroć w niniejszym rozdziale używa się określenia „ustawa”, należy przez to rozumieć ustawę z dnia 15 lutego 1989 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 6, poz. 33 i Nr 74, poz. 441 oraz z 1991 r. Nr 35, poz. 155 i Nr 60, poz. 253).

§ 2. Użyte w niniejszym rozdziale określenia „osoba krajowa”, „osoba zagraniczna”, „wartość dewizowa”, „obróć dewizowy”, „waluta obca”, „waluta wymienialna”, „bank dewizowy”, „wywóz za granicę”, „przywóz z zagranicy”, „kraj”, „podmiot gospodarczy” mają znaczenie nadane im w ustawie, o której mowa w § 1.”;

- 8) w art. 80 w § 1, w art. 81 w § 1, w art. 84 w § 1 i w art. 85 w § 1 wyrazy „do 6-krotnej” zastępuje się wyrazami „do 10-krotnej”, a określone w art. 80 w § 3 i w art. 81

w § 3 wyrazy „do 2-krotnej” zastępuje się wyrazami „do 4-krotnej”;

- 9) górne granice grzywien określone w art. 92 w § 1 i 2, w art. 93 w § 1 i 3, w art. 94 w § 1 i 2, w art. 95 w § 1, w art. 97 w § 1 i 2, w art. 98 w § 1 i 2, w art. 99 w § 1, w art. 100 i 101, w art. 102 w § 1, w art. 103, w art. 105 w § 1, w art. 106, w art. 108 w § 1 i 3, w art. 109, w art. 113 w § 1, w art. 114, w art. 117 w § 1 i 2, w art. 118 w § 1, w art. 119 w § 1, w art. 120 w § 1 i w art. 121 ustala się w dziesięciokrotnej wysokości;
- 10) kwoty podatku narzönego na uszczuplenie, określone w art. 92 w § 2, w art. 93 w § 3, w art. 97 w § 2 i w art. 98 w § 2, zwiększa się do dziesięciokrotnej wysokości;
- 11) w art. 92 w § 4, w art. 94 w § 3, w art. 95 w § 3, w art. 97 w § 4, w art. 98 w § 4, w art. 99 w § 3 i w art. 113 w § 3 wyrazy „200 000 złotych” zastępuje się wyrazami „5 000 000 złotych”, a w art. 107 w § 3 oraz w art. 108 w § 4 wyrazy „50 000 złotych” i wyrazy „30 000 złotych” zastępuje się wyrazami „5 000 000 złotych”;
- 12) w art. 129 w pkt 1 wyrazy „art. 48, 56, 60 i 80—87” zastępuje się wyrazami „art. 48, 56, 63 § 1 i 2 oraz w art. 80—87”;
- 13) w art. 174 w § 2 w pkt 1 wyrazy „art. 48, 56, 60 i 80—87” zastępuje się wyrazami „art. 48, 56, 63 § 1 i 2 oraz w art. 80—87”;
- 14) w art. 245 w § 1 w pkt 1 wyrazy „do 500 000 złotych” zastępuje się wyrazami „do 2 500 000 złotych”, a wyrazy „do 100 000 złotych” zastępuje się wyrazami do „500 000 złotych”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Wałęsa*

459

USTAWA

z dnia 11 października 1991 r.

o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 1. W ustawie z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 29, poz. 154, z 1990 r. Nr 51, poz. 297, Nr 55, poz. 321 i Nr 86, poz. 504 oraz z 1991 r. Nr 95, poz. 425) wprowadza się następujace zmiany:

- 1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. Kościół Katolicki, zwany dalej „Kościółem”, działa w Rzeczypospolitej Polskiej we wszystkich swoich obrzadkach.”;

- 2) w art. 60 w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) znajdujają się na nich cmentarze lub obiekty sakralne wraz z budynkami towarzyszącymi; dotyczy to również obiektów położonych na obszarze miasta stołecznego Warszawy, nie dotyczy natomiast kościołów garnizonowych.”;

- 3) w art. 61:

- a) w ust. 1:

— pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) przejętych w toku wykonywania ustawy o dobrach martwej ręki, jeżeli nie wydzielono z nich należnych w myśl tej ustawy gospodarstw rolnych proboszczów. Z gruntów tych mogą być również wydzielone gospodarstwa rolne do 50 ha dla poszczególnych diecezji, seminariów duchownych i domów zakonnych prowadzących działalność określoną w art. 20 i 39; dla pozostałych domów zakonnych mogą być wydzielone gospodarstwa rolne do 5 ha. W skład gospodarstw rolnych mogą wchodzić także grunty leśne stanowiące część składową

przejętych uprzednio nieruchomości ziemskich,”

— po pkt 6 dodaje się pkt 6^a w brzmieniu:

„6^a) przejętych na podstawie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279)”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W odniesieniu do nieruchomości objętych dekretem z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279) stosuje się odpowiednio art. 63 ust. 1, z tym że w odniesieniu do gruntów objętych tym dekretem przedmiotem postępowania regulacyjnego jest ustanowienie użytkowania wieczystego.”,

c) w ust. 4 skreśla się pkt 2;

4) w art. 63 skreśla się ust. 2;

5) po art. 70 dodaje się art. 70^a w brzmieniu:

„Art. 70^a. 1. Osobom prawnym Kościoła Katolickiego, które po dniu 8 maja 1945 r. podjęły działalność na Ziemiach Zachodnich i Północnych, mogą być, na ich wniosek, przekazane nieodpłatnie na własność grunty znajdujące się w zasobach Państwowego Funduszu Ziemi. Jeżeli grunty te znajdują się w zarządzie lub użytkowaniu osób prawnych, przekazanie na własność może nastąpić wyłącznie za zgodą tych osób.

2. Wielkość przekazanej nieruchomości rolnej, wraz z gruntami rolnymi będącymi już własnością wnioskodawcy, nie może przekraczać w odniesieniu do:

- 1) gospodarstw rolnych parafii — 15 ha,
- 2) gospodarstw rolnych diecezji — 50 ha,
- 3) gospodarstw rolnych seminariów duchownych, diecezjalnych i zakonnych — 50 ha,
- 4) gospodarstw rolnych domów zgromadzeń zakonnych — 5 ha, chyba że domy te prowadzą działalność, o której mowa w art. 20 i 39; w tych przypadkach mogą być przekazane nieruchomości rolne o powierzchni do 50 ha.

3. Przekazanie na własność nieruchomości, o których mowa w ust. 1 i 2, następuje w drodze decyzji wojewody właściwego ze względu na miejsce położenia nieruchomości. Decyzja ta stanowi podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych.”

Art. 2. Wnioski o wszczęcie postępowania regulacyjnego, o którym mowa w art. 62 ust. 3 ustawy wymienionej w art. 1, mogą być zgłaszane w terminie do dnia 31 grudnia 1992 r.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Wałęsa*

460

USTAWA

z dnia 16 października 1991 r.

o zmianie ustawy o działalności gospodarczej.

Art. 1. W ustawie z dnia 23 grudnia 1988 r. o działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 41, poz. 324, z 1990 r. Nr 26, poz. 149, Nr 34, poz. 198 i Nr 86, poz. 504 oraz z 1991 r. Nr 31, poz. 128, Nr 41, poz. 179, Nr 73, poz. 321, Nr 105, poz. 452 i Nr 106, poz. 457) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 10 po pkt 3 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) podjęcie działalności gospodarczej, która na podstawie odrębnych ustaw wymaga uzyskania zezwolenia.”;

2) w art. 11 w ust. 1:

a) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) przetwórstwa i obrotu metalami nieżelaznymi,”

b) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) wyrobu, rozlewu, oczyszczania, skażania i odwadniania spirytusu oraz wydzielania spirytusu z innego wytworu, a także wyrobu i rozlewu wódek,”

c) po pkt 12 dodaje się pkt 13 w brzmieniu:

„13) dokonywania przenoszenia zapisu dźwięku lub dźwięku i obrazu na taśmy, płyty, kasety, wideokasety i wideopłyty.”;

3) w art. 20:

a) w ust. 3 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Organ koncesyjny może zobowiązać wnioskodawcę do przedstawienia, w wyznaczonym terminie, określonych informacji i dokumentów mogących uprawdopodobnić, że spełni on warunki wykonywania działalności gospodarczej, które będą określone w koncesji lub wynikają z odrębnych przepisów.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Minister właściwy do udzielania koncesji może, w drodze rozporządzenia, określić rodzaje dokumentów i zakres informacji, o których mowa w ust. 3.”,

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu: